

Sygn. akt V CSK 630/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku R.H.

przy uczestnictwie E.H., R.O. i A.O.

o stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania R.O. i A.O. od postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 18 kwietnia 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /16,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestników postępowania R.O. i A.O. łączną kwotę
240,- (dwieście czterdzieści) złotych z tytułu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w B., po rozpoznaniu apelacji wnioskodawcy R.H. od postanowienia Sądu Rejonowego w C. z dnia 19 lipca 2016 r. zmienił to postanowienie w całości i stwierdził, że wnioskodawca i jego żona E.H. z dniem 19 grudnia 2005 r. nabyli przez zasiedzenie, na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej, opisaną szczegółowo nieruchomość położoną w S., a także rozstrzygnął o kosztach postępowania. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy stwierdził, że w sytuacji ustalenia objęcia nieruchomości w posiadanie samoistne w dobrej wierze dnia 18 grudnia 1985 r. spełnione zostały przesłanki nabycia własności przez zasiedzenie, a w toku postępowania jego uczestnicy nie obalili domniemania dobrej wiary, gdyż nie przedstawili dowodu na zawarcie w złej wierze umowy notarialnej nabycia tej nieruchomości przez poprzednika prawnego wnioskodawcy.

W skardze kasacyjnej uczestnicy A. i R.O. zarzucili Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. przez przyjęcie odmiennych ustaleń faktycznych niż Sąd Rejonowy, bez rozważań merytorycznych w tej kwestii i przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów. Naruszenie prawa materialnego dotyczy błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 7 k.c. i art. 172 § 1 i 2 k.c. co do spełnienia przez wnioskodawcę przesłanek zasiedzenia. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i oddalenie apelacji.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawca wniósł o odrzucenie skargi z powodu braków formalnych, ewentualnie o odmówienie jej przyjęcia do rozpoznania lub oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazali na oczywistą zasadność skargi oraz skutek powołania obok art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., także pkt 1 tego przepisu, tak jakby na istotne zagadnienie prawne, wymagające rozpatrzenia przez Sąd Najwyższy. Jednakże poza powtórzeniem tej samej podstawy prawnej w uzasadnieniu wniosku, o żadnym zagadnieniu prawnym nie

ma dalej mowy, więc uznać należy, że zagadnienia takiego na tle rozpoznawanej sprawy nie ma.

Oczywista zasadność skargi jest podniesiona przez pełnomocnika skarżących w odniesieniu do przesłanki dobrej wiary wnioskodawcy. Przesłanka ta została odmiennie oceniona przez Sądy pierwszej i drugiej instancji, przy czym Sąd Okręgowy za argument przeważający o istnieniu dobrej wiary uznał w szczególności bezkonfliktowe relacje sąsiadów w związku z ogrodzeniem postawionym jeszcze w latach 70 ubiegłego wieku. Sąd Okręgowy dokonał zatem odmiennej oceny prawnej, co jest jego uprawnieniem procesowym jako sądu drugiej instancji. Zatem oczywistość skargi nie została zupełnie wykazana, a podważanie ustalonego stanu faktycznego i oceny dowodów przez powoływanie się na art. 233 k.p.c. jest na poziomie skargi kasacyjnej z zasady nieskuteczne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Postępowanie wszczynane skargą kasacyjną stanowi nadzwyczajny sposób zmierzający do wzruszenia prawomocnego orzeczenia sądowego, dlatego nie może przekształcić się w trzecią instancję sądową, do której by prowadziło uwzględnienie wniosku skarżących. W znanym i od dawna utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w doktrynie zostało wskazane, jak powinna wyglądać argumentacja w razie powoływania się na oczywistą zasadność skargi, a to w wypadku rozpoznawanej sprawy nie zostało zrealizowane.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

at